

Розділ 1

ПАРА лине по льоду, тримаючись за руки, а їхні ковзани рухаються по поверхні з ідеальною синхронністю. Ну, майже.

— Добре! — кричу я хрипким після довгого робочого дня голосом.

Незважаючи на біль у ногах, я кружляю навколо них на своїх ковзанах із плавним, природним рухом, який, сподіваюся, вони колись зможуть повторити.

— Тримай її міцно, але не надто сильно. Не тягни її за собою, Джексоне. Пам'ятай, вона менша за тебе. Тобі потрібно підлаштувати свій крок так, щоб він відповідав її зросту.

Двоє восьмирічних дітей, яких я треную, звикають триматися за руки та кататися на ковзанах разом. Це основа танців на льоду.

Мій голос лунає у піддашші ковзанки «Келлінч» у Великому Бостоні, — я провела тут більше часу, ніж удома. Це практично і є мій дім. Ми з сестрами каталися на ковзанах ще тоді, коли борти навколо ковзанки були значно вищими за нас. Так буває, коли народжуєшся з прізвисьцем Руссо.

— Він більше не тягне тебе за собою, Седі, тому ти мушиш залишатися поруч із ним, — нагадую я дівчинці після того, як партнер перестає смикати її за руку, і вона відстає.

Нарешті вони йдуть в ногу. Її коротші ніжки роблять ширший крок, а його довші ноги навпаки — короткі кроки, і з моєї точки зору це виглядає ідеально.

— Ось воно!

Вони усміхаються мені, все ще тримаючись за руки.

— Чудова робота.

Седі заледве дістає мені до стегна, тож із тугою дивиться на мої ноги.

— Хотіла б я бути такою ж високою, як ти, Адріано. Мені б не довелося крокувати так широко.

— Ти ідеальна саме така, яка є. Обов'язково розімніся сьогодні ввечері, особливу увагу приділи ступням та щиколоткам. Вони мають бути у відмінному стані, коли ви двоє прийдете до мене наступного разу.

— Ох, це ще так нескоро, — скиглить Джексон, коли я веду їх із льоду.

— Скоро, — кажу я, одягаючи захисні чохли на ковзани, щойно проходжу через ворота. — Побачимось після чемпіонату світу.

— Це *вічність*, — каже Седі. Мабуть, коли тобі вісім років, два місяці й справді здаються вічністю.

Заради справедливості мушу зазначити, що навіть у шістнадцять мені теж здається, що це вічність, але саме тоді закінчиться Чемпіонат світу серед юніорів — найбільші змагання в моєму житті. Чекати ще довго. Ми з моїм партнером із танців на льоду кваліфікувалися другий рік поспіль, але цього року у нас нарешті є чудовий шанс виграти золото. Тож через два місяці я або стану чемпіонкою світу... або ні.

Але зараз я тренерка. Останні кілька років я беру дедалі більше уроків, намагаючись зробити свій внесок у те, щоб цей вогонь продовжував палати.

Я махаю мамам Седі та Джексона, коли ми підходимо до них на краю ковзанки. Вони сидять у батьківській зоні для огляду поруч із вестибюлем. Стіни вкриті банерами, на яких відображено успіхи ковзанярського клубу за пів століття його роботи.

— Ах, Адріано! — каже мама Седі, підбігаючи до мене. Її кроки набагато швидші, ніж ті, що її донька може робити на льоду. — Я так тішуся, що побачила тебе перед тим, як ти підеш!

— О, — кажу я з легкою усмішкою.

— Будь ласка, перекажи Елізі, що я бажаю їй удачі! Ми всі будемо дивитися на неї!

Я не дозволяю своїй усмішці зникнути, натомість усміхаюся ще ширше.

— Звісно.

— Ти, мабуть, так пишаєшся нею. Твоя старша сестра їде на Олімпіаду — таке досягнення! Твій батько, мабуть, у захваті.

— Так і є.

Я утримую на обличчі широку усмішку. Це не вперше і не востаннє. Олімпійські ігри, очевидно, крутіші за юніорський Чемпіонат світу. Еліза — фігуристка-одиначка, і такі спортсмени досягають піку кар'єри, як правило, набагато раніше, ніж ті, хто танцює на льоду у парі. Через чотири роки, якщо все піде за планом, і я вирушатиму на свою першу Олімпіаду.

— Ну, ми тебе не затримуватимемо, — каже мама Седі, і її погляд блукає по вестибюлю. Вона, мабуть, хоче перевірити, чи немає десь поруч Елізи чи тата.

Джексон і його мама вже пішли.

— Седі, ти чудово попрацювала сьогодні. Побачимося, коли повернуся.

Я замикаю за ними двері ковзанки; це наш останній урок перед значною перервою. Це сумно, але необхідно. Я вимикаю світло у вестибюлі, перш ніж замінити табличку «Заходьте, у нас відчинено», що висить на дверях, на «Вибачте, у нас зачинено».

Поки тато та Еліза їдуть до Пекіна на Олімпіаду, ми приймаємо інших спортсменів та їхніх тренерів напередодні Чемпіонату світу серед юніорів. Тато завжди вмів зачаровувати людей, — особливо тих, хто цінує те, що робила наша родина. Роками тут організовувалися елітні табори, і до того, як мама померла, вона проводила тут літні інтенсиви, які славилися тим, що готували спортсменів до наступного рівня. Спокуса тренувань на нашій легендарній ковзанці була просто величезною.

Гонорари, про які тато домовлявся з кожним окремим тренером, майже вдвічі перевищують ті, що ми зазвичай заробляємо на уроках катання на ковзанах, днях народження та в хокейних лігах. І незважаючи на те, що я все це ненавиджу, як ненавиджу і розчаровувати наших учнів і всіх людей, які підтримували «Келлінч» протягом багатьох років, ми ніяк не можемо дозволити собі відмовитися від таких грошей. Якою б відомою та успішною не була наша родина, у нас є звичка витратити більше, ніж ми заробляємо. *Значно* більше.

«Келлінч» відкрили мої прадідусь із прабабусею ще до того, як мій тато почав кататися на ковзанах. За останні п'ятдесят років він став найпрестижнішим клубом у країні. Ми виграли більше світових та олімпійських медалей, ніж деякі країни, і більшість із них належать моїм батькам. Наш клуб дуже сучасний та крутий. Тато б не погодився бодай на щось менше за це.

Йому було б *нестерпно* працювати у менш знаному місці, ніж будь-хто міг би очікувати від олімпійського золотого медаліста, патріарха найвідомішої родини у фігурному катанні. Так само, як було б нестерпно Волтеру Руссо їздити на автомобілі, що не відповідає золотому олімпійському медалісту, чи жити в будинку, який не був би достатньо розкішним для золотого олімпійського медаліста з великої родини чемпіонів з фігурного катання.

Жодна оренда ковзанки та уроки катання на ковзанах не можуть компенсувати такі витрати, і ситуація тільки погіршується, коли ми наближаємося до олімпійського року Елізи. Фігурне катання — дорогий вид спорту незалежно від вашого рівня, але Олімпіада — це зовсім інша справа. Тренери, хореографи, консультанти з гардеробу та макіяжу, не кажучи вже про рекламну фірму, яку найняв тато. Все це потребує купи грошей, яких у нас немає. Скільки б ми не заробляли, все витрачається.

Бізнес має величезні борги, і нам потрібні були креативні рішення, і навіть я визнаю, що дозволити всім охочим юним фігуристам та їхнім тренерам вторгнутися всередину було однією з найкращих ідей, на які спромігся тато.

Наш будинок розташований на території «Келлінча», за кілька кроків від самої ковзанки, але будинок з'явився тут набагато раніше. Спочатку тут стояв маленький будиночок, в який переїхали мої прадідусь і прабабуся, коли заощадили достатньо грошей після того, як емігрували сюди з Італії, але кожне наступне покоління розширювало його, додаючи спальні та ванні кімнати, величезний басейн на задньому дворі, тренажерний зал у підвалі та кімнату для розваг на горішньому поверсі. У нас є навіть тераса на даху, з якої видно все наше маленьке село Келлінч на березі річки Чарльз, а на горизонті — масивний силует Бостона.

Оригінальну частину будинку складають традиційні старомодні цегляні стіни та темні ставні, що обрамляють вікна, але решта — це суміш стилів та трендів: ультрасучасний з одного боку — після ремонту, який зробили мої бабуся з дідусем у дев'яностих, а з іншого — фермерський шик, коли мої мама й тато добудували його до народження мене та моїх сестер. Він виглядає трохи дивно, але мені подобається.

А от що мені не подобається, то це те, що варто мені лиш переступити поріг, на мене обрушується така стіна шуму, що може зрівнятися з найгучнішими натовпами, перед якими я коли-небудь виступала. У фое сновигає щонайменше десяток людей, двоє тримають пухнасті сірі мікрофони над головами інших, ще двоє з камерами на плечах, спрямованими на мого тата з різних ракурсів.

Оренда ковзанки — це одне. Цей цирк, незалежно від того, наскільки добре він оплачується, — це зовсім інше. Знімальні групи були з нами перед Іграми упродовж місяців. Коли Тамара Джексон, голова Олімпійської федерації США, звернулася до тата з пропозицією знятися в реаліті-шоу разом з Елізою, він не вагався. Гроші були непогані, хоч і недостатні, щоб справді витягнути нас із боргів, але розголос обіцяли достатньо великий, щоб ні мій тато, ні моя сестра не могли відмовитися. Вони *живуть* заради публічності.

Однак це зробило наше життя абсолютно божевільним. На нас завжди хтось дивиться, і це змушує мого тата та сестру пильно слідкувати за тим, у що вони вдягнені та який вигляд вони матимуть у кадрі. Я майже впевнена, що жоден із них не вдягнув одне й те саме вбрання двічі за останній місяць.

Я пробираюся крізь метушливий персонал кейтерингу, який переставляє наші меблі та розставляє столи, стільці

та барну стійку в дальньому кутку, де зазвичай стоїть наш обідній стіл. Вони готуються до Елізиної прощальної вечірки сьогодні ввечері. Команда кейтерингу та знімальна група перетворили будинок на справжній зоопарк.

Тато регулює всезагальний рух, водночас вивчаючи своє відображення в дзеркалі над каміном.

— Як думаєш, з якого боку? — питає тато, чиє світле волосся зачесане назад. Він витирає чоло шовковою хусткою.

Мені потрібна мить, перш ніж я розумію, що він розмовляє зі мною. Я нахиляю голову, розмірковуючи, поки він повертає голову туди-сюди, щоб я могла оцінити.

— З правого, — кажу я, жестом вказуючи на той бік його обличчя, перш ніж прослизнути повз групу та піти прямо до сходів.

Він киває, а потім прискіпливо дивиться на моє волосся, зібране у неохайний пучок, та мій просякнутий потом одяг для ковзанярських тренувань.

— Що на тобі, Адріано? Ти ж прийдеш на вечірку сьогодні ввечері, чи не так?

— Звісно. Я щойно дала свій останній урок.

— Танці на льоду? — уточнює він нейтральним тоном, але тато ніколи не буває нейтральним стосовно того, що вважається *справжнім* фігурним катанням. Танці на льоду — це *не справжнє* фігурне катання. Принаймні він ніколи так не вважав.

— Угу. Я збиралася подрімати, потім прийняти душ і підготуватися, — кажу я, не в настрої сперечатися з ним. Я надто виснажена.

— Агов! Де Адріана? Вона мені потрібна! — голос Елізи перекриває гамір, перш ніж вона проштовхується крізь натовп.

Еліза — моя протилежність у всіх розуміннях. Хоча вона на рік старша за мене, зі своїм зростом 173 см я вища за неї більш ніж на 15 см. Її волосся медово-білявими хвилями спадає на плечі, що разюче контрастує з моїми темними кучерями. Єдине, що нас об'єднує, — це наші карі очі, точно такі ж, як у мами.

— Я тут, — озиваюся я, виходячи з-за одного з кремезних операторів, який розвертається, щоб вмістити нас обох у кадр.

Вона хапає мене за зап'ястя і наполегливо тягне до сходів, і незважаючи на те, що мої ноги довші, мені доводиться поспішати, щоб не відставати від неї.

— Мені потрібно, щоб ти подивилася на мій багаж. Гадки не маю, як мені збирати речі на Олімпіаду та готуватися до вечірки сьогодні ввечері. Я ніяк не запам'ятаю, що мені потрібно. Список, який нам надіслали, такий приголомшливий, — каже вона, коли ми проходимо крізь двері її спальні.

Вона хапає список із комода і тицяє його мені, перш ніж зачинити двері просто перед носом оператора, який намагався за нами простежити. Гадаю, вона не хоче, щоб це знімали на камеру.

Я беру список, а потім оглядаю її спальню. Вона схожа на руїни. Всюди одяг — на підлозі, на її ліжку та на її меблях. Кожна шухляда в її комоді порожня, а в шафі самотньо висять пусті вішаки.

— Гм-м, що ти вже встигла зробити? — питаю я, але можу відповісти на своє запитання й сама.

Її дві валізи лежать посеред ліжка і вони абсолютно порожні. *Нічого*. Вона нічого не зробила.

— Я витягла просто все, — каже вона, плюхаючись у крісло в кутку своєї спальні.

Зітхнувши, я дивлюся на список. Нічого дивного, просто маршрут їхніх тренувальних планів перед Іграми включає й події, для яких їм знадобиться гарний одяг. Мама завжди допомагала нам пакувати речі для змагань, але коли вона захворіла і згодом її не стало, ми почали робити це разом. Однак у випадку Елізи це я зазвичай пакую речі, поки вона спостерігає за мною. Я кладу список на вільне місце на її ліжку.

— Добре, я допоможу тобі, але ти сидиш на купі легінсів.

Сміючись, вона тягнеться донизу, витягує з-під себе клубок чорної тканини та кидає його мені. Перш ніж я встигаю його зловити, вона вже витягує свій телефон та торкається екрана.

— Брейден щось казав? — запитує вона, не підводячи очей, поки я розплутую легінси та акуратно складаю їх у куток валізи.

— Про що? — запитую я, морщаючи носа.

Брейден Елліот — мій партнер із танців на льоду. Йому вісімнадцять, і у них з Елізою був роман ще відтоді, як ми почали разом кататися на ковзанах два роки тому.

Це не закінчилося добре.

Але жодні стосунки Брейдена з дівчатами не закінчувалися добре. Я не знаю точних деталей — і ніколи, ніколи не хочу їх дізнатися, дякую, не треба, — але мені відомо, що саме він поклав край їхнім стосункам. Він завжди робить це першим. І все ж моя сестра, яка, мабуть, могла б завоювати будь-якого хлопця, якого захоче, досі не втрачає надії, що він може передумати.

Особисто я цього не розумію. Брейден — чудовий партнер, крутий і безперечно сексуальний хлопець, але його фото має бути у словнику поруч зі словом «бабій».

— Він питав про мене?

— Я не бачила його з ранкового тренування.

Це не зовсім та відповідь, якої вона хоче, і я сподіваюся, що вона цього не помітить. Я не хочу казати їй «ні», бо Брейден таки нічого не казав. Йому це більше нецікаво.

— Тобі не варто хвилюватися через Брейдена. Ти ж їдеш на Олімпіаду!

— Так, і я зараз намагаюся не думати про те, що спадщина всієї нашої родини тепер на моїх плечах, дякую. Тож... Брейден щось питав про мене?

А, то вона все-таки помітила. Гаразд, треба вмикати відволікаючі фактори.

— Він нічого не сказав, — кажу я їй. — Мама Седі Мортенсон побажала тобі удачі.

Так, це, мабуть, не дуже допомогло. Еліза шморгає носом і продовжує гортати щось у телефоні.

— Він не казав, чи прийде сьогодні ввечері? Чи згадував він про вечірку на тренуванні?

— Він сказав, що спробує заскочити.

Я не уточнюю, що Брейден сказав, що спробує заскочити після побачення з дівчиною, з якою у нього зараз роман. Я в жодному разі не можу сказати про це Елізі.

— Ми дуже наполегливо тренувалися. Можливо, він захоче сьогодні ввечері побути з нами.

— Він має хоча б побажати мені удачі. Я їду на Олімпіаду.

Вона важко зітхає, але потім згадує, що не хотіла про це думати.

— Ти не шкодуєш, що перейшла у танці на льоду? У тебе не буде такого шансу ще щонайменше чотири роки.

Це дуже давня розмова, яка завжди повертається до одного важливого моменту.

— Ти ж знаєш, що я занадто висока для чогось, крім танців на льоду, — кажу я мляво, як і щоразу, коли хтось піднімає цю тему впродовж останніх десяти років.

Погляд Елізи відривається від екрана.

— Хай там як... Якщо він не прийде сьогодні ввечері, скажи Брейдену, що...

Що б я не мала сказати Брейдену, нас переривають. Двері спальні відчиняються. Наша молодша сестра Марія влітає крізь них, так сильно гримнувши дверима за собою, що стіни здригаються.

— Чарлі поганець, і він мені набрид, — скиглить вона, прямуючи прямо до Елізи та кидаючись на порожнє місце поруч із нею.

Марія лише на два роки молодша за мене, але іноді ці два роки здаються двадцятьма. Чарлі — це Чарльз Монро-молодший, її партнер із катання.

Вона катається парно, що майже так само прийнятно, як і одиночне катання, — принаймні за словами тата. Мої сестри успадкували світле волосся від тата, крихітний зріст від мами та тверде переконання, що танці на льоду насправді не належать до фігурного катання. Мабуть, справжній вид спорту — це лише тоді, коли ти злітаєш у повітря, обертаючись, як дзига. Однак, на відміну від тата, їх обох цілком влаштовує обрана мною дисципліна, оскільки вона не вимагає від нас конкуренції. Мамі подобалося, що їй ніколи не доводилося обирати, за кого вболівати на льоду, і якщо всі її дівчатка вийдуть туди та зроблять усе можливе, то вона знатиме, що ми повернемося додому з трьома золотими медалями.

— І що тепер? — запитує Еліза, коли Марія згортається калачиком біля неї, але вона зустрічає мій погляд поверх сестриної голови та драматично заковчує очі.